

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1458/2016
19.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Станоја Филиповића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 502/13 од 08.04.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1059/16 од 20.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 502/13 од 08.04.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1059/16 од 20.10.2016. године у односу на повреду закона из члана 74. Законика о кривичном поступку, док се овај захтев у преосталом делу као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у целости одбацују као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 502/13 од 08.04.2016. године, окривљени АА и ББ су оглашени кривим због кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на казну затвора у трајању од по једне године у коју им се урачунава време проведено у притвору од 21.06.2012. године до 07.12.2012. године. Окривљени су обавезани да суду на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од по 17.560,52 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Истом пресудом окривљени су обавезани да оштећеном солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 258.875,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1059/16 од 20.10.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели

- бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Антонић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд

наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да наведене пресуде преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, те да одложи извршење правноснажне пресуде у односу на овог окривљеног; и

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Станоје Филиповић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и члана 485. став 1. и став 2. а у вези члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе за предметно кривично дело као и од обавезе плаћања паушала и трошкова кривичног поступка и обавезе накнаде трошкова кривичног поступка оштећеном, или да укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање по жалби браниоца окривљеног или да укине обе побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду и то другом већу на поновни поступак, те да применом члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи односно прекине до доношења одлуке по предметном захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљеног ББ, у захтеву за заштиту законитости истиче да је на штету овог окривљеног повређен закон из члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП, јер окривљени није имао браниоца од момента притварања – лишења слободе па до правноснажности решења о укидању мере притвора.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног ББ, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, из списка предмета произлази да је окривљени ББ, лишен слободе дана 19.06.2012. године, на основу решења о задржавању ПУ у Шапцу, број Ку 391/12 од 19.06.2012. године, у ком решењу је констатовано да је окривљеном обезбеђен бранилац по службеној дужности – адвокат Миломир Петровић, који је био присутан приликом саслушања ББ у својству осумњиченог од стране овлашћених службених лица, ПУ Шабац, што је и наведено у записнику о саслушању осумњиченог дана 19.06.2012. године. Након тога, решењем истражног судије Основног суда у Лозници Кри 75/2012 од 21.06.2012. године, окривљеном ББ је одређен притвор а окривљени је за браниоца ангажовао адвоката Станоја Филиповића, који га је бранио до 07.12.2012. године, када му је укинут притвор решењем Основног суда у Лозници К 656/12 од 07.12.2012. године и касније до правноснажног окончања предметног кривичног поступка.

Из изложеног произлази да се окривљени ББ у току овог кривичног поступка налази у притвору у периоду од 21.06.2012. године до 07.12.2012. године, када су важиле одредбе Законика о кривичном поступку („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001, 68/2002 и „Сл. гласник РС“, број 58/2004...72/2009).

Према одредби члана 604. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/2011), законитост предузетих радњи пре почетка примене тог Законика оцењиваће се по одредбама Законика о кривичном поступку („Сл. лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Сл. гласник РС“, број 58/04 ... 72/09 и 76/10).

Одредбом члана 71. став 2. ЗКП, која је важила у време трајања мере притвора према окривљеном ББ, било је прописано да окривљени према коме је одређен притвор мора имати браниоца док је у притвору.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је окривљени ББ, све време док се налазио у притвору имао браниоца, па су неосновани наводи захтева браниоца овог окривљеног да је на штету окривљеног повређена одредба члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/2011), односно одредба члана 71. став 2. ЗКП, која је важила у време трајања мере притвора према окривљеном и према којој су цењени услови за обавезну одбрану окривљеног.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног ББ, наводи да исти између осталог подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, указујући да у радњама овог окривљеног нема битних обележја предметног кривичног дела са образложењем да није доказана намера окривљеног да себи прибави противправну имовинску корист, затим постојање узрочне везе између понашања пасивног субјекта и употребљене принуде, нити наступање штетне последице за имовину оштећеног или туђу имовину као и да није утврђена свест окривљених о заједничком деловању. Бранилац у захтеву истиче и то да се правноснажне пресуде заснивају искључиво на контрадикторном исказу оштећеног уз потпуно ниподаштавање веома битног исказа сведока ВВ, брата оштећеног, из кога недвосмислено према ставу браниоца, произлази неистинитост свих исказа оштећеног.

По налажењу овога суда изнетим наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног ББ цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке везано за предузимање инкриминисаних радњи од стране окривљеног и његов субјективни однос према извршеном делу, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним правноснажним пресудама, због чега бранилац окривљеног иако као разлог подношења захтева формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, суштински оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да су побијане пресуде донете уз учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 5) и тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и 3), члана 439. тачка 4) и члана 441. став 1. ЗКП, као и повреде закона из члана 4. став 2, члана 42, члана 45, члана 54. и члана 63. став 1. Кривичног законика.

Како је чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, као ни због

цитираних повреда Закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног ББ у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истог истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), тачка 8) и тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 2) и тачка 3) и члан 441. став 4. ЗКП, али у образложењу не наводи у чему се наведене повреде закона састоје.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2), 3) тог Законика мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како наводи у захтеву браниоца окривљеног које се односе на наведене повреде одредаба кривичног поступка нису образложени, то по оцени овог суда захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ у односу на наведене повреде нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним правноснажним пресудама на штету овог окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, у питању да ли је дело за које се окривљени гони и за које је оглашен кривим побијаном пресудом кривично дело, указивањем да претња окривљеног АА, означена у изреци првостепене пресуде, која се огледа у томе што је овај окривљени на паркингу испред дискотеке „ГГ“, дана 10.06.2012. године, повишеним гласом оштећеном рекао да уђе у возило, не произлази из изведених доказа, те да у конкретном случају између наведене наводне претње и чињења оштећеног нема узрочне везе, због чега према ставу браниоца, у радњама окривљеног АА, нема законских обележја предметног кривичног дела.

Изнетим наводима бранилац окривљеног АА, иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као разлог подношења захтева, правноснажну пресуду у суштини оспорава због оцене доказа и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, везано за претње које су окривљени упутили оштећеном и постојање узрочне везе између претње и чињења оштећеног.

Поред тога, бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да је првостепени суд у поновљеном поступку донео идентичну пресуду не уважавајући наводе из решења Апелационог суда у Београду којим је ранија првостепена пресуда била укинута, чиме се указује на повреду одредбе члана 462. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, нити због повреде одредбе члана 462. ЗКП, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у целости оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић